

Verslag Surinamereis Golfmatties 2 t/m 13 oktober 2022

Zondag 2-10, 02.45 uur

Ik sta op een bizar vroeg tijdstip buiten 'Tetris' te spelen in een poging om vijf forse koffers en vier stuks handbagage in een Kia Niro te krijgen. Dat lukt dankzij het oefenen van enige dagen eerder.

Op weg naar Schiphol met nachtmuziekje. Het blijft apart dat er zelfs op zo'n tijdstip toch altijd weer ook andere mensen op weg zijn naar iets. Komen ze van een feest? Zijn ze op weg naar een vroege afspraak? Gaan ze ook naar Schiphol? Ik realiseer me dat het zelden voorkomt dat ik buiten het 100 km.-'timeslot' van 6.00 tot 19.00 u. op de A2 richting Amsterdam rijd, en houd als koerssnelheid 120 km. per uur aan.

Marja en alle bagage uitgeladen bij P3, rijd ik de parkeergarage in en vind een plek bij 'Zwemmen, rij 19'. Ben benieuwd of er veel van zwemmen zal terechtkomen... Tijdens onze vele trips naar Curaçao en Bonaire liep ik meer in zwembroek rond dan in iets anders, maar nu...? We zien wel, zoals we alles wel zullen zien. Suriname is 'terra incognita' voor ons; ik ken de meeste meereizende Matties redelijk goed, maar binnen de verwachte omstandigheden zal een beroep worden gedaan op ons geduld, inventiviteit, 'energy levels' en samenwerkend vermogen. We zijn op elkaar aangewezen om er wat van te maken.

De drukte bij de incheck op Schiphol is te overzien, met als bijkomend voordeel dat de gifgroene Mattiespolo's vóór je je het geruststellende gevoel geven dat je met je slaperige kop nog steeds in de goede rij staat, en dus niet na een foute afslag bij de balie voor Dubai terecht zal komen, vooropgesteld dat de voorste 'Kermit' niet verkeerd heeft ingevoegd, want dan gaan we allemaal de fout in... Er volgt een update van het programma; we staan inmiddels op versie 4, 'and counting'...

'Security' heeft blijkbaar toch weer een bonus binnen, want we kunnen vrijwel direct doorlopen. Koffie, croissantje, 'tax free' in (gin en bourbon/cognac, standaard items richting Caraïben) en bij de gate 'handjes en hugs'. Korte vertraging, maar dan vliegen we. 'Top Gun – Maverick' blijkt wel aardig filmisch amusement; rest van het aangeboden pakket lijkt prut. Wat muziek luisteren, hapje eten, spelletje doen (Trivia hoogste level gehaald 😊), stiekem businessclass infiltreren (dooie boel).

Vlak voor aankomst met verbijstering stewardessen gadeslaan die doodgemoedereerd alle passagiers met een penetrant stinkende Airwick-spuutbus belagen, waarna we met z'n honderden hoestend, niezend en kokhalzend van de trap rollen: "Welkom op Johan Adolf Pengel Airport!"

Ontmoeting met Wikaas, Wishaant, Ishani, Wiresh, Shailes, Diresh (disclaimer voor mogelijke spelfouten). Marcos sluit ook aan. Tetris 2: hoe krijg je tientallen Matties + koffers in 'n busje en 'n Toyota? Parbo biertje-1. Torarica, incheck, alle cadeaukoffers in aparte ruimte, en zelf naar room 241. Eerste biertje en sigaartje op terras naast zwembad: even een en ander laten bezinken.

Diner bij Chi Minh: het gezelschap, aangevuld met Sandra Chin, omsingelt drie grote ronde tafels die binnen enkele tellen volledig overdekt worden met schalen met grote hoeveelheden voedsel. Deo had van te voren al gewaarschuwd: "Je gaat aankomen in Suriname!". Ik kies voor de methode 'Tapas': beetje van dit, beetje van dat. Tot collectieve verbijstering volgen er nog meer schalen, die als in een asymmetrisch tegelpatroon (om in klustermen te blijven..) op de onderlaag worden gestapeld. "Maar dit is voor een weeshuis!", mompelt een Mattie. We besluiten dit letterlijk op te vatten, waarna er doggie bags worden ingepakt om de volgende dag mee te nemen naar kindertehuis-1 op onze tocht: Sukh Dhaam. Kriesh (echtgenoot van Marilyn) weet overigens de koers van de meeste schalen te verleggen door het personeel te melden dat het "voor de volgende tafels is".

Welkomstwoord Deo en introductie van Marilyn en Kriesh. Marilyn helpt al jaren door als financieel liaison te opereren tussen de Golfmatties en de kindertehuizen. Zij krijgt hiervoor de eretitel 'ambassadeur', net als Sila, die op de achtergrond adviseert en faciliteert. Wij verlaten voldaan maar moe het restaurant, keren terug naar T., waar in room 241 al snel het licht uit gaat.

Maandag 3-10

Het herstellervermogen van lichaam en geest na een paar uur slapen blijkt toch weer wonderbaarlijk. Prima ontbijt in T. en fris en monter de dag in met het spannende vooruitzicht voor het eerst de kindertehuizen en de kinderen te zullen zien. Na programma-update nr. 5 in ontvangst te hebben genomen, rijdt het busje ons P-bo uit, in een stortbui van “biblical proportions”, zouden Britten zeggen. De moesson verandert de stoffig droge straten in kolkende waterstromen en onze wielen spuiten enorme waaiers regenwater op (gelukkig ‘tijdelijk water’ zodat je er ‘relief’ van kan nemen..). We passeren ‘Fort Zee(!)-landia’ en realiseren ons de beruchte historische betekenis van de plek. Ook enkele andere bezienswaardigheden verschijnen in beeld, waaronder de Presidentiële Residentie. Overigens kan dhr. Santokhi in de bus niet op veel aanhangers rekenen... We beklimmen de brug van 1 gulden: in 1999 zou de Nederlandse staat oorspronkelijk voor 1 gulden de verouderde Waalbrug aan Suriname schenken en laten plaatsen over de Coppenerivier. Helaas bleek het plan onhaalbaar, dus werd een nieuwe brug geïnstalleerd. Nog steeds voor 1 gulden. Op de brug kun je goed de Goslar zien liggen: het oude scheepswrak van een Duits koopvaardijchip dat op 10 mei 1940 (zie hieronder) in een nauwe bocht van de Surinamerivier tot zinken werd gebracht. Merkwaardig genoeg gebeurde dat door de bemanning zelf. Al in september 1939 had de Duitse kapitein Berkhoff na de oorlogsverklaring van de het U.K. aan nazi-Duitsland besloten om vanuit de V.S. niet meer naar Europa te varen maar naar neutrale wateren, en koos voor Suriname. Daar werd asiel aangevraagd en verleend. Toen op 10 mei 1940 Duitsland Nederland binnenviel, wilden de Duitsers de boot confisqueren. Dat weigerden de resterende 15 Duitse bemanningsleden en ze blezen zelf een gat in de bodem, waarna de Goslar slagzij maakte en gedeeltelijk zonk. Bij een poging in 1955 om het wrak te bergen, brak het in twee stukken, waarna men de pogingen voorlopig staakte. Ook een tweede en derde poging in respectievelijk 1965 en 2016 liepen op niets uit. Soms zijn dingen zoals ze zijn...

We rijden richting Meerzorg en ik bewonder de natuur om mij heen: de kleuren van o.a. de bougainvillea, de prachtige vegetatie, de fruit-dragende bomen, het rietsuiker. Mila, Deo en Vincent wijzen ons op de meest exotische planten en bomen en ik geniet van de blik in hun ogen en het enthousiasme waarmee ze verhalen over hun jeugd in dit bijzondere land.

Stop 1: Sukh Dhaam, het tehuis dat op voorspraak van Kenneth, de inmiddels helaas overleden vader van Vincent, door de Matties aan de lijst van ondersteunde instellingen is toegevoegd. We betreden het terrein en kijken bedachtzaam om ons heen. Er zijn geen kinderen, begrijpelijk, want het is schooltijd, maar daardoor ontbreekt wel een dimensie aan onze beleving. We luisteren naar Zr. Elvira, voormalig bewoonster, nu hoofd en leidinggevende van vier leidsters die zorgen voor 42 kinderen. De cadeautjes, T-shirts etc. worden in dank aanvaard. Een korte rondleiding volgt. Deo en Vincent zeggen ter plekke de levering van enige klamboes toe. Ik bekijk met schrik de zeer primitieve kookruimte, me realiserend dat in ‘the days ahead’ nog wel meer schrikreacties zouden kunnen volgen...

Lunch onderweg in een verrassend mooi resort dat me doet denken aan Bali en Sri Lanka. Korte kennismaking met de Amsterdamse eigenaar. We eten trie, cassave, sateh, drinken een roze drankje met maizena-bolletjes (dawet). Mila wijst op een broodboom, Henny vraagt wat er aan groeit: “Krentenbollen, Henny!!!”

‘The long and winding road’ naar Nickerie. We zullen te laat aankomen voor een ontmoeting in de kindertehuizen; wordt uitgesteld naar de volgende dag. De tocht voert ons langs dichtbegroeide vlaktes, rivieren en bruggen. Wikaas blijkt een replica te zijn van Deo, alleen nog drukker 😊. Hij geeft onderweg les in geschiedenis, aardrijkskunde, topografie, maatschappijleer en biologie. De koelbox raakt steeds leger, de plasdrang neemt toe: toch maar even ’n stopje aanvragen. En dan is daar Nickerie: we maken kennis met Sharita, vrouw van Wikaas, eten saotosoep en arriveren bij het Residence Inn hotel, ons onderkomen voor het verblijf in Nickerie, met uitzicht aan de voorkant op een groot plein met sportvelden. Room 215 heeft een klein balkonnetje: tijd voor een avondborrel en een sigaar om de dag te overdenken. Daarna douchen en ‘lights out’.

Dinsdag 4-10

07.30 u.: gelijk een Phoenix uit de as herrezen. Buiten ochtendtraining van de Surinaamse voetbalselectie in de voetbalkooi. Ontbijt: redelijk. Bijpraten; "Hoe is je kamer? Wat is luidruchtiger, de koelkast of de airco?" Update programma nr. 6. Wandeling naar de supermarkt, gevolgd door het parkje en de open market: allemaal kleurrijk en leuk. Vooral de kraampjes met groente en exotisch fruit (per 'hoopje' te koop), de kruiden, de vis, het ziet er allemaal heel leuk uit. De verkopers staan je vriendelijk te woord. Ik realiseer me dat ik sowieso tot nu toe nog geen enkel chagrijn ben tegengekomen; daar zou bepaald bedienend personeel in NL van tijd tot tijd nog iets van kunnen leren...

Stop-2: Gaytrie. We stappen het busje uit, begroeten mevr. Pahaladingh, gaan zitten en kijken belangstellend om ons heen. Dit wordt één van de werkplekken. Jammer dat we de speciale muzikale begroeting van de dag ervóór hebben moeten missen. Wij bieden de cadeautjes aan. De "verkenners", Dennis en Henny, sommen de lijst van overeengekomen werkzaamheden op. De nadruk ligt op 'veiligheid en hygiëne', zoals elektra, water, reparaties, met als groot project het compleet renoveren en herinrichten van de bibliotheek / computerruimte. We luisteren aandachtig naar het verhaal van mevr. P. en laten haar informatie over de achtergrond inzinken; de meeste kinderen zijn verwaarloosd, in diverse vormen misbruikt, en/of komen uit gezinnen met ernstige drugs- en alcoholproblematiek. We worden rondgeleid. Ik kijk geschokt naar de situatie in de slaapruimtes; 'basic' is 'n 'understatement'.... Enkele kinderen hebben geeneens een bed! Ter plekke wordt actie ondernomen op het bestellen van zes bedden.

De kinderen komen druppelsgewijs terug van school. Ze lijken nieuwsgierig, maar ook bedeesd en behoedzaam, als schuwe zwerfhondjes die te vaak zijn geslagen; ze fluisteren een antwoord op een gestelde vraag. Hier is voor het maken van contact meer nodig dan alleen maar 'op ooghoogte' komen.

Dan ontstaan gesprekjes, er wordt gebabbeld, gelachen om 'kikkertje Sunshine', het kleinste manneke van het stel, we zingen liedjes die zij ook blijken te kennen. Als ik "Zeg, ken jij de mosselman" luidkeels laat volgen door "Hij woont in Scheveningen", valt er een stilte en kijken meerdere amandelvormige ogen mij verbijsterd aan. "Wat zingt die bakra-meneer nu opeens?!" Andere versie, dus!

bij Gaytrie

bij Open Poort

Stop-3: Open Poort. Begroeting door dhr. Eli, een 'real-life Grote Vriendelijke Reus'. Zijn verhaal maakt indruk. Ook hier kinderen uit een huiveringwekkende achtergrond. De kids op het podium, koppies met verwachtingsvolle ogen. We zien er ook 'n paar wat oudere kinderen bij. Zij worden één voor één naar voren geroepen om cadeautjes in ontvangst te nemen.

De kluslijst: opnieuw de prio op veiligheid, dus er komt een leuning en zijkant aan de buitentrap. De keuken en de eetzaal worden opgeknapt (plafonds, schilderwerk, nieuwe deuren) en de toiletten buiten. We bekijken de studieruimte waarvoor de Matties computerschermen en stoelen hebben geleverd en werklui hebben ingehuurd.

Na de lunch eindelijk de mouwen opgestroopt. Bij Gaytrie wordt de bieb leeggehaald en schoongemaakt. Daarna worden alle muren en het plafond grondig schoon geschrobd. De kasten en planken worden gereinigd, en het toilet binnen krijgt ook een schoonmaakbeurt. Er wordt gewerkt aan de stopcontacten en er wordt hout op maat gezaagd o.a. voor het luik dat we willen aanbrengen. De kranen en afvoer worden onder handen genomen, plus het elektra. W.C.-brillen worden vervangen. Iedereen stort zich op een klus: mooi gezicht ; hier kwamen we voor!

Om 18.45 u. sluiten we af. Ik hoor één van de meisjes tegen Marjolein zeggen: "Tot morgen, oma". Biertje in de bus, douche in Res. Inn en Street food vóór het hotel. Als entertainment is een korte, tragische Surinaamse opera voor ons geregeld die in de buitenlucht wordt opgevoerd. In de hoofdrol dame 1, een door haar echtgenoot bedrogen klein, fel 'Madame Jeannette'-type met een stemgeluid waardoor men tot in Brits Guyana moeiteloos de intrige kan volgen. In de bijrol dame 2, een van twee omvangrijke boodschappentassen voorziene vrouw, die de echtgenoot van dame 1 zou hebben verleid tot overspel, en de aanhoudende, luidkeels geuite beschuldigingen zittend op een bankje zwijgend negeert. Wij besluiten ons er niet in te mengen om een en ander niet nader te compliceren. Per slot van rekening moest er de volgende dag weer geklust worden, en zoiets loopt snel uit de hand. Toen alles zo'n beetje op was, dame 2 toch maar was opgestapt en dame 1 moe gekrijst ook het toneel had verlaten, keren wij terug en is het bedtijd.

Woensdag 5-10

Ontbijt op het terras. Update programma om iedereen alert te houden. Op naar Gaytrie waar de werkzaamheden van de vorige dag worden hervat. Leuk te zien hoe de tuinmannen ook aan het werk worden gezet. Pim stort zich op de kasten en planken. Marcos draagt bij aan de feestvreugde door met een staart van paardenhaar te gaan rondlopen, een attriboot dat om voor mij aanvankelijk volstrekt mistige redenen was aangeschaft. Met klussers is mijn overlevingsstrategie 'don't ask, don't tell'. Je kunt wel gaan vragen waar allerlei vervaarlijk ogend gereedschap en onduidelijk materiaal toe dient, maar dat levert standaard twee reacties op. Ten eerste kijkt men je peinzend aan alsof je van Mars komt omdat je dat niet zelf weet. Ten tweede bevat het antwoord dermate veel klusjargon dat je daarna nog geen enkel idee hebt.

Soms is het grappig. Zo luister ik geregeld geamuseerd toe terwijl Dennis en Henny overleg houden bij de aanpak van sommige klusonderdelen: *"Kijk, je kan 'm natuurlijk verstek zagen met 'n 1.2-tje, maar als je 't niet taps genoeg doet, hou je teveel insteek over. Dan wijkt de aansluitvoeg teveel, waardoor je weer met 'n twaalf inch-boor moet gaan frezen, of met 't vuistje moet gaan raggen"*. De kunst is dan als leek om bevestigend mee te knikken en verder je mond dicht te houden.

Bedden in elkaar zetten met Pieter en Deo. In de middag komen de kids terug uit school en wordt er samen geluncht met roti. Mooi te zien hoe enkele oudere meisjes worden betrokken in het bieb-project; zo maken veel handen licht werk, maar minstens zo belangrijk is dat het hen het gevoel geeft dat zij een waardevolle actieve bijdrage leveren. Een 'lesson for life': je kan meer dan je zelf denkt, en je kan een verschil maken in je leefomgeving. Daarmee laat je bovendien aan de volwassenen om je heen zien dat je verantwoordelijkheid kan dragen.

In Open Poort wordt een begin gemaakt met de eetzaal: schoonmaken en verven. Jet ronselt wat jongens, die vervolgens niet meer weg te slaan zijn van project eetzaal, en het liefste met containers vol gele verf Nickerie in waren getrokken om alles geel te schilderen!

Met Henny begonnen aan de opbouw van de buitentrap. Op een wankel trappetje forse gaten boren in beton (kiezels, betonijzer...); 'no walk in the park' in die temperaturen en luchtvochtigheid! De eerste klusblessure kan ook gemeld worden: 'Dances with Wolves'-Deo is uitgegleden en heeft er een zere knie aan overgehouden. Aan beide zijden wordt stevig doorgewerkt tot de avond valt en het tijd wordt voor douche, drankje, hapje. Er wordt gegeten bij 'Concord', een restaurant naast de super, waar zich een fraaie weergave van de Chaostheorie ontrolt. De akoestiek heeft bij de bouw een zeer lage prioriteit gekregen, waardoor elk geluid in veelvoud wordt weerkaatst tegen muren en plafond. Omdat wij een praatgraag gezelschap zijn, hebben wij de andere gasten binnen luttel minuten de tent uit getreurd. De ober heeft vermoedelijk dag-1 van zijn 'in company-opleiding' want hij heeft geen idee hoe je 'n bestelling moet opnemen. Dat doen we vervolgens dus maar zelf... Wijn hebben ze niet. Marjolein, die naar mijn mening het oplossend vermogen heeft om alle actuele geopolitieke issues in één dag

de wereld uit te helpen, rept zich voortvarend naar de belendende super en keert terug met rood en wit. De tjap tjoy is overigens best smakelijk. De nazit op het terras van Res. Inn is plezierig. Wij verheugen ons op de komst van Santokhi, die naar verluidt tijdelijk in het hotel verblijft, om hem een klein college "Hoe bestuur ik een land?" te geven, maar hij vertoont zich niet. Wel zijn wij getuige van een 'remake' van de tragische Surinaamse opera "De Bedrogen Echtgenote", deel 2, ditmaal tussen een bedrogen vrouw en haar overspelige echtgenoot. Meneer incasseert enkele rake klappen, want mevrouw blijkt over een stevige rechtse directe te beschikken. Helaas heeft ook zij weer een stemvolume voldoende voor een doorbraak van de Brokopondo-dam, dus is het fijn dat ook zij uiteindelijk onder stille dwang wordt afgevoerd ("Sorry, meneer..."). Misschien kan ze een leuk duo vormen met de mevrouw van de dag ervóór, en dan met de act de provincie in gaan... Het wordt tijd om te gaan slapen.

Donderdag 6-10

Ontbijt. De 'oppers' naar de bouwmarkt, of wat daar in goedgegelovig gezelschap voor doorgaat...

Gaytrie bieb take-3: luiken, raster verven, rest klussen (Marja, Sharon, Yvonne, Carolien, Mila, Marjolein). Tweede set bedden binnen. (in totaal 12 bedden geregeld.) Timmerwerk. Marcos tegels voegen in de keuken.

Open Poort: eetzaal en keuken (Dennis, Frans, Jet, Mario). Voor Henny en mij trap deel 2. Boorgaten vullen met iets dat je niet tussen 2 vingers moet krijgen, omdat je dan binnen 1 minuut bij Jet op de handchirurgie ligt om ze onder narcose weer los van elkaar te krijgen. Bouten muurvast draaien, ten koste van een blessure door een roestige spijker (later blijkt dat je er ook rugklachten van overhoudt...). Houtwerk met de hand zagen, want de elektrische zaag werkt niet meer, iets met 110 of 220 Volt. Leuk te zien hoe Kevin meehelpt, een jongen die in NL na MBO/HBO onderwijs een briljante vakman zou worden. Net zoals bij Gaytrie Gabriel Henny als een schoothondje volgt, en de geluiden van de boormachine nadoet. Ook hij lijkt geknipt voor een technische opleiding op niveau. Pieter gaat stug door met stopcontacten en T.L.-buizen.

Lunchen in Open Poort. Vincent gaat vrolijk verder met I.T. klussen, trekt draden door, checkt dingen op zijn laptop, en opent voor beide tehuizen de toegang tot de wereld om hen heen. De eetzaal in Open Poort is nu vrijwel klaar.

Bezoek Manglie rijstfabriek. Mooi bedrijf, imponerende entree, fraaie directieruimte. Enthousiaste kleinzoon die ons trots rondleidt. Mooie producten. Zes medewerkers, die voornamelijk onderhoud plegen want veel machines zijn volledig geautomatiseerd. De controlekamer ziet er uit als 'Houston Control'. Buiten in 'n bench acht poezen in de nachtdienst om muizen te vangen ('Cats' 2.0!).

Sharon beschadigt uit solidariteit met 'Dances with Wolves' haar knie door in een greppeltje te vallen; nare schaafwond, maar had lelijker kunnen aflopen. Naar de Zeedijk: Sateh en risolles met de blik op waar de Corantijn rivier, de Nickerie rivier en de Atlantische Ocean samenkomen en verderop Brits Guyana ligt. Terug naar het hotel, douchen. Eten bij restaurant 'Riverside'; leuke tent, met voorafje van gefrituurde aubergine, en buffetje met gebakken botervis, moksi alesi, pom met kip, antroewa, oker op azijn en gebakken banaan. Marjolein regelt flessen wijn ("M. for President!"); Yvonne bestelt een imposant ogende cocktail en doet daar verder de hele avond over. Vincent aan de Borgoe Sour; voor mij een glas rode wijn dat na handmassage wat op temperatuur komt en best drinkbaar blijkt. Carolien en M&M starten een limerick voor Wikaas, maar tobben met rijmwoorden op 'Nickerie' (mysterie, ministerie, beri beri, de neary, materie). En stuiten op klemtoonproblemen bij 'periferie, patisserie, coterie, Valerie). Terug naar het hotel. Geen straattoneel door bedrogen dames dit keer; het wordt weer tijd om te gaan slapen.

Vrijdag 7-10

Ontbijt. Kaalslag: geen kaas, eieren, yoghurt, koffie. Rugpijn! Daarna alsnog eieren, koffie en zo. Update nr. zoveel (tel kwijt..).

Gaytrie: Henny helpen met deurbeslag aanbrengen in de toiletten. Ondergrond soms zo verrot dat het onder je handen uit elkaar valt.... In de bieb wordt het echt mooi: tafelbedekking, gloednieuwe stoelen. Marcos blijft iets met paardenhaar doen in de keuken en voegt tegels samen met Mario. Mila slacht pompelmoezen.

Carolien blijft onverstoorbaar en met aanstekelijk enthousiasme "Yes, we can!-vibes" om zich heen uitstralen. Ik zie Mila en Pim een-op-een gesprekjes voeren met de wat oudere kinderen, die zichtbaar met elk woord en teken van aandacht meer zelfvertrouwen tanken.

Open Poort: Dennis schiet nietjes in de nieuwe plafondplaten die o.a. Frans vakkundig op maat zaagt. De buitenverlichting bij de meisjes is kapot; alles gecontroleerd, oorzaak onduidelijk, tot blijkt dat er geen lamp in zit!

Hapje: Balletjes kroepoek met pinda's. Lunchen bij Gaytrie met saoto soep.

Voorleesverhaal 'Kabouter Flip' bij Gaytrie; de kids op een rij buiten. Vraag 1: "Wat is een kabouter?". Antwoord: "Een kleine man": valt geen speld tussen te krijgen. Vraag 2: "Waar wonen kabouters?". Antwoord: "Onder een paddenstoel": 'common knowledge'... De kinderen volgen het verhaal aandachtig; soms zie ik oogjes op 'spaarstand' gaan als teken van 'ik denk over iets na'.

Bezoek aan 'bacoven'-fabriek FAI-NV. Leerzaam: na de bananenoogst levert de boom niets meer op, en is het wachten op de groei van nieuwe loten. Productie-capaciteit van 50m ton per week. Na overname van fabriek door Belgische ondernemer ging alles mis (tja...). Rondrit langs plukrails, wasloodsen etc. T.z.t. gaan ze ook 'sweet potatoe', kokosnoten en dragonfruit telen. Afscheid met twee dozen bananen voor de kids.

Gaytrie: werkzaamheden vorderen nu bliksemsnel. Er wordt een begin gemaakt met het terughalen van de honderden boeken die tijdelijk in het huisje aan de zijkant waren gestald. Als gevolg ontstaat een boekenberg als in een sprookje. Onze dames storten zich met wat oudere meisjes op uitzoeken, sorteren, herinrichten: grote klus!

Open Poort; plafond vordert gestaag,

Keuze: jagen met de man van mevr. P. of de feestruimte voor de verjaardagparty van Wikaas inrichten. In de avond 'Pink Party Time': hapjes, sapjes, feesttaart, muziek en vuurwerk.

Speech voor Wikaas namens de groep: Wikaas benoemd tot 'ambassadeur van de Golfmatties in Nickerie'. Een in goud gehulde dame met een microfoon daagt mij uit tot een 'battle' in een duet in het Spaans. Moet je met mij niet doen 😊.....

Aankomst brass band met lead zangeres: een dame met een interessant bewegingspatroon... Stoelendans, tactiek Jet: al bij de eerste pauze blijven staan, zodat je weer direct 'af' bent en terug mag naar je drankje (slimme meid!).

Mee met taxibusje Wiresh naar het hotel in de tweede shift; klussen maakt moe, feestje of niet...

Zaterdag 8-10

'The morning after', gedroomd dat ik stond te 'bobbelen' (heet dat niet zo?) met de mevrouw van de brass band. Bobbelen is niet bevorderlijk voor het verdwijnen van rugpijn! Op naar onze klushuizen.

Bij Gaytrie met Henny ('Top Gun, codesign Maverick') als 'wing man, codesign Silver Fox' aan de slag met plafondplaten in de slaapzalen en deurbeslag. Soms overspoelt je het gevoel dat het 'bouwen op drijfzand' is, maar elke verbetering is er één.

Marcos doet iets onvoorzichtigs met een apparaat en de punt van zijn duim; E.H.B.O., en dóóóór. De boekenberg slinkt. Plafond in keuken in Open Poort gaat nu rap onder de bezielende leiding van Dennis en Jet, net als de buitentoiletten met Frans en Mario in de uitvoering.

Ook in Open Poort lees ik de inleiding van het sprookje voor. De kinderen zitten in een lange brede rij op de trappen van het podium. De sfeer is anders dan bij Gaytrie: Daar hingen ze aan mijn lippen; hier zijn ze sneller afgeleid. Zou dat komen omdat de omgang met de kinderen hier wat losser lijkt? Hier zijn ook iets meer oudere kinderen naar mijn idee. Een ouder meisje vraagt mij of IK wel eens een kabouter heb gezien; kijk, die vraag zou ik in Gaytrie echt niet verwacht hebben. Antwoord is makkelijk: toen ik zelf klein was, wel, nu kan dat niet meer. Dan moet ik eerst echt hééééél oud worden, dan misschien weer wel.

Naar hotel om me om te kleden voor de boottocht. Bij vertrek verstopt het busje zich slinks, zodat ook ik een keer van 'te laat'-komen kan worden beticht...

We betreden twee forse boten met het vooruitzicht wat relaxed te gaan dobberen op de Nickerie- en de Corantijnrivier. Niets blijkt minder waar... Nauwelijks de haven uit voeren beide schippers met satanisch genoeg de snelheid op tot een aantal knopen dat het gevoel geeft dat je krijgt in de simulatiecabines van Mach-krachten voor straaljagerpiloten. Top Gun Henny is hier in zijn element! Heel soms worden zuigelingen geboren bij wie alle organen omgedraaid zitten. Ditzelfde effect blijkt ook bij volwassenen tijdens een boottocht te kunnen ontstaan...

Wij stoppen voor een belangrijk en stil moment. Met twee boten zij aan zij mogen wij getuige zijn van de laatste eer die Vincent bewijst aan zijn vader: "Kenneth is nu thuis". Een bijzondere man, een memorabel gedeeld moment.

De jacht op weg naar het werelduurrecord gaat verder. Ik zit links achterin en blijf daar het ontvangstpunt te zijn van alle hek-, boeg-, klots- en schokgolven die een boot kan produceren. Ik heb geen droge draad meer aan mijn lijf, probeer mijn rug te sparen bij de rake klappen die de boot oploopt in het schuimend watergeweld, en val terug in een soort 'Zen'-gemoedstoestand die neerkomt op ontkenning, berusting en 'spaarstand modus'. Eenmaal terug wring ik mijn kleren en mijzelf uit, doe iets droogs aan en besluit mee te gaan met de laatste werkshift, n.l. de keukendeuren in Open Poort; de bijna laatste loodjes. Na zonsondergang word ik voor het eerst belaagd door zwermen muggen die zich weinig gevoelig tonen voor 'deet'.

In de avond overvallen wij opnieuw Concord, waar we inmiddels gewend raken aan de akoestiek, de bediening en de rinkelende telefoon. Daarna nog een Parbo-biertje op het terras en de koffers pakken, plus de weekendtas voor Bigi Pan.

Op straat voltrekt zich een kleur- en geluidrijk volksfeest met toeterende autoclaxons, eten en drinken uit geparkeerde autokofferbakken, street food kraampjes, flanerende Nickerianen. In room 215 gaat het licht snel uit.

Zondag 9-10

Ontbijt. Rugpijn, dus een Ibu-tje. Naar Open Poort. Ik sta met stille bewondering te kijken naar Dennis en Henny die de laatste hand leggen aan de keukendeuren. Gereedschap opruimen. In de eetzaal een woordje van en aan Eli. Ik probeer hem duidelijk te maken dat we m.i. meer gedaan hebben dan kapotte dingen repareren: met name de oudere kinderen staan te trappelen om wat meer verantwoordelijkheid te krijgen bij het onderhoud van het gebouw, en de zorg voor de kleintjes. Ik kan niet goed peilen of de boodschap aankomt. De zaal is ingericht voor de zondagsdienst en de achtergrondmuziek voert mij terug naar de kerk uit mijn vroege jeugd. Ik merk dat ik snel ontroerd raak door moeheid en de ervaringen van de afgelopen dagen. Ik haal diep adem en loop langs de onderkant van beide vides waar alle kinderen zitten. Ze zwaaien als afscheid. Ik zwaai terug. Het is prima om nu even alleen voor de zoveelste maar laatste maal het weggetje naar Gaytrie te lopen.

Bij Gaytrie zijn kleine hapjes geregeld. Er volgen speeches. De kinderen zitten erbij. Ik mag ook iets zeggen en kies er bewust voor om me rechtstreeks tot de kinderen te wenden. Ik houd hen voor dat ze veel meer kunnen dan ze misschien dachten, en dat ze niet hoeven te wachten tot mevr. P hen opdraagt om iets te doen. Kijk om je heen, vraag hoe je kan helpen, je hebt door ons te helpen bewezen wat je allemaal kan! Henny blikt terug op al het werk. We zingen voor de verjaardag van een meisje. Opnieuw komt het afscheid behoorlijk bij me binnen. Het beeld van de kinderen die ons bij de poort uitzwaaien blijft mij mijn hele verdere leven bij.

Tot ziens Open Poort

Tot ziens Gaytrie

Stop 1: Hotel. Nog even wat dingen kopen: cadeautje voor onze kleindochter (uiteraard in roze, haar lievelingskleur!). Dan met de Bigi Pan-tas de bus in. Stop 2: kokosmelk drinken met voor sommigen wat rum erin. Stop 3: bier kopen. Stop 4: ijs kopen. Boot 1: De oversteek van de rivier, ditmaal in een bejaard tempo. Kreek 1: varen naar de dam ("Willen we naar de dam, dan....."!)

Stop 5: de dam: klunen. De schipper moet echt via de motor een forse 'aanloop' nemen om de boot min of meer op de dam te krijgen. Daarna wordt hij er met vereende krachten overheen gesleept (Kuifje in Bigi Pan...)

Kreek 2: de lange vaart naar het meer. Onderweg moeten we ons best doen om niet vast te lopen in de ondieptes en de boomstronken. Deo bouwt spanning op door verhalen te vertellen over kaaimannen. In een ooghoek meen ik er een te zien (sterk verhoogde hartslag...), maar het blijkt een drijvende boomstam te zijn. De schipper

draagt niet bij aan mijn gemoedsrust door achteloos te melden dat in het achterland jaguars zijn gesignaleerd. In Nieuwegein is daar toch aanmerkelijk minder kans op... Gelukkig blijft het beesten spotten beperkt tot rode ibissen, inderdaad erg mooi. Een enorm meer ontvouwt zich voor onze ogen: Bigi Pan. We beklimmen ons onderkomen: huisjes op palen. Hutje uitgezocht, klamboe ontvouwen, inkwartieren en een borrel drinken. Langzaamaan verzamelt iedereen zich op 'het dek', de sfeer is relaxed, dit hebben we verdiend. We doen een rondje 'Wat had je misschien ook wel graag willen worden?' Verrassende opties, en toch ook weer passend bij de persoon. Na het eten besluit een aantal dapperen om met de boot babykaaimannen te gaan spotten. Ik pas en rook 'n sigaartje tegen de muggen. Na terugkeer van het moedige gezelschap staat de teller qua kaaimannen op nul, maar is het aantal muggenbulten explosief toegenomen. We hangen nog wat na, er wordt gezongen en gelachen, maar na nog een laatste afzakker slaat de vermoeidheid bikkellhard toe en wordt het stil in de hutjes. Vincent gaat slapen in de hangmat in de buitenlucht; mooi te zien hoe relaxed hij is nu hij zijn persoonlijke missie goed heeft volbracht.

Maandag 10-10

Ik wurm mij om 06.00 u. uit de klamboe om mee te gaan met de 'vogelspotboot'. Ik zag wat op tegen het vroege tijdstip, maar al snel blijkt het de juiste keuze. Onder de eerste prille zonnestralen glijden wij geluidloos over een spiegel van water. Links en rechts doemen gekronkelde boomtakken en -wortels op. Het geheel heeft iets surrealistisch; het doet denken aan 'the Dead Marshes' waar Gollum Frodo en Sam doorheen leidt op hun weg naar Mordor ("Don't follow the lights, master!"). Boven ons wordt de lucht doorkruist door ontelbare 'sorties': Sterns, rode ibissen, visarenden, reigers, een pelikaan. En dan opeens het magische moment: Verderop spotten scherpe ogen een groep flamingo's. De schipper is enthousiast: normaal gesproken komen ze pas tegen december! We varen in sluiptempo verder, camera's en verrekijkers in de aanslag. De andere boten hebben de flamingo's nu ook ontdekt. We lopen vast en kunnen niet dichterbij komen. Als op commando trekken de vogels naar rechts en komen dan weer tevoorschijn. Ze zijn duidelijk groter en met veel meer dan wat Marja en ik hebben gezien op Curaçao en Bonaire. Het is een prachtige ervaring. Gek genoeg denk ik terug aan de walvissen rondom de boot in de oceaan naast St. Lucia aan de oostkust van Zuid-Afrika. Ook dat had een blijvende impact op mijn herinneringen aan de overweldigende schoonheid van de natuur. Langzaam proberen we terug te varen. Beide schippers stappen uit om te duwen, en ik besluit hun voorbeeld te volgen: "kan mij die tokotoko schelen!" Ik zak direct weg tot onder mijn knieën en moet met mijn hand mijn waterschoen uit de zuigende bagger wroeten. Het maakt me niets uit. Niemand pakt mij deze belevenis af. Straks onder de douche.

We besluiten wat eerder te vertrekken, verlaten het meer en varen de lange kreek in. Het water lijkt nog lager te staan. De reden blijkt later bij de dam: er is een breuk ontstaan waardoor de waterstand is gezakt. Gevolg is dat de boten niet allemaal over de dam heen kunnen. We moeten op de dam uitstappen, een riskante onderneming omdat het gladder dan glad is. Marcos maakt een lelijke uitglijer en wordt met enige moeite weer op de been geholpen. De schrik zit er echt even in. We blijken in 3 à 4 groepjes te moeten worden afgehaald aan de oever van de rivier. Per shift kost dat zo'n half uur. De wachtplek is niet fijn: hitte, steekmieren en muggen. Het is even behoorlijk afzien. Mensen proberen voor anderen te zorgen. Uiteindelijk bereikt iedereen heelhuids de overkant. Ik ga me wassen bij een buitenkraan, en spoel wat bemodderd textiel uit. Bijkomen in de airco van de bus. Daar realiseren we ons dat we, als we toch op Bigi Pan hadden geluncht, nog lager water in de kreek hadden kunnen aantreffen, vooral bij de dam...

In Nickerie doen we snel voor de hele groep wat boodschappen als lunchvervanging; het algemene gevoel is nu zo snel mogelijk naar Paramaribo te willen gaan. We zijn toe aan een badkamer met douche, een goed bed, wat rust en relax. Na een tussenstop in Totness (hoofdplaats van district Coronie), waar we zowaar verpakt ijs kunnen krijgen, komen we om 18.45 u. aan in Torarica. Borreltje, douchen. Het merendeel van het gezelschap eet buiten de deur, naar verluidt in een VIP-ruimte, waarbij VIP blijkbaar stond voor 'Veelomvattend Interieur Project', maar dat heb ik ook maar van horen zeggen. Het was weer een bijzondere dag. Nu slapen.

Dinsdag 11-10

Ontbijt in Torarica: heerlijk! We vertrekken naar Afobaka resort via een bezoekje aan de Brokopondodam en het stuwmeer. We luisteren naar de toelichting van gids Wikaas. Toen Belgisch management (weer!) de tent had overgenomen, ging het bijna behoorlijk mis. De dam stond op springen, dus moesten de sluizen open, maar hoe?!

Dat ging uiteindelijk op het nippertje nog goed, maar in het achterland, waaronder het resort waar we naar toe gingen, trad de Surinamerivier buiten haar oevers en stond er uiteindelijk tot in de verre omgeving wel zo'n 1.5 tot 2 m. water.

Het resort blijkt een aangename plek om te toeven. Er kan gezwommen worden, geluierd, een drankje en hapje worden genuttigd, en desgewenst een tukje gedaan. Uiteraard wordt er weer een bemanning bijeen gebracht die wel eens met een boot vol 'catch-of-the-day' terug zou keren! Het netto resultaat is gelijk aan het aantal gespotte babykaaimannen...

De ultieme vorm van 'chill' wordt bedacht door badstoelen in het water te plaatsen, waarbij het wel zaak is om niet te kapseizen en met meubels en al door de stroming te worden afgevoerd. Ter verhoging van de feestvreugde blijkt zich in een plant op het terras van het restaurant een slang te bevinden die vermoedelijk het gezelschap al uren heeft zitten aanstaren op zoek naar het meest smakelijke doelwit. Je zal toch maar kaaimannen, muggen en jaguars hebben kunnen ontlopen, om dan alsnog te sneven terwijl je op het terras aan 'n Mojito zit!

Tegen de tijd dat we gaan inpakken, kleurt de lucht razendsnel geel en zwart en breekt een stortbui los waarbij de Paramaribo-regen nog bescheiden van formaat was. Een grijs watergordijn daalt neer over alles en iedereen. Als de zondvloed tenslotte weg is getrokken, brengt het busje met de onvolprezen Wiresh ons weer veilig thuis. Douchen, omkleden en op weg naar het Javaanse restaurant dat Jet had uitgezocht na een tip van Mattie Senne. Dit is een prima plek om voor het laatst samen te zijn bij een mooie maaltijd als afsluiting van alles dat we hebben meegemaakt. Er wordt wat gesproken, getoast en teruggeblikt. Terug in Torarica nog een afzakker bij het zwembad, waarna het licht uitgaat.

Woensdag 12-10

Gemengde dagbesteding: de grootste groep gaat shoppen, wandelen in Paramaribo, zeven Matties vertrekken naar de golfbaan in Lelydorp. Aldaar valt de accommodatie niet tegen. Wat even wennen is, zijn de huurclubs, maar er voegen zich wel gezellige 'locals' bij ons als flight genoten. De 'local rules' zijn helder: eigenlijk mag vrijwel alles behalve de bal handmatig in het gaatje wurmen. Geen wonder dat hier veel 'lage handicappers' zijn! De baan dus in onder een beschermende laag zonnebrand (factor tig) en grote hoeveelheden water, in het gezelschap van buggy-driver "Top Gun-Henny" en Jorgen, een vriendelijke, blij local van 2 m. die afslaat als een malle en bekend pas $\frac{3}{4}$ jaar te spelen. Omdat zijn drives snoeihard maar meestal vrij onzuiver zijn, nemen wij steeds afscheid na de tee-box en zeggen dan "tot straks bij de green!" tegen elkaar. Het is een soort 'kruisrakken' op 'n golfbaan.

Per fairway kunnen we steeds kiezen uit zo'n drie vlaggen verderop zonder dat ergens duidelijk wordt gemaakt naar welke we ons moeten begeven. Jorgen roept dan steeds iets onverstaanbaars vanaf een belendende hole, dus we kiezen steeds gewoon een leuke en hopen dan uit. De fairways zijn wel groenig, maar kleiig. De greens zijn van wintergreenkwaliteit, maar dat alles maakt niet uit: we lopen te golfen in Suriname! Na afloop is er een buffetje en Parbo-bier. Het is leuk om te babbelen met onze golfvrienden. Alle prijzen gaan naar hen, dus de bakra's/expats blijven met lege handen, maar we hadden zeker een leuke dag!

Terug in Torarica wordt er nog lang nagezeten bij de bar. We beseffen dat het er nu echt op zit. Dilemma: nu koffers pakken of morgenochtend?

Donderdag 13-10

Laatste stukje verslag. Ik zie dat de dagbeschrijvingen steeds korter worden ; het wordt tijd om echt af te sluiten en naar huis te gaan.

We ontbijten ruim in verband met de lange dag die ons wacht. Het busje is er en de koffers gaan de auto in.

Het eerste afscheid: Marjolein en Henny, Mila en Pim, en Marcos blijven nog enkele dagen langer. In feite is dat de eerste afsluiting van 'the fellowship'.

We gingen met elkaar een onderneming aan waarop wij dankzij Deo, Sharon, Wikaas en zijn gezin goed voorbereid waren. Toch ervaar je ter plekke pas wat werkelijk de impact op je is, lichamelijk maar zeker ook geestelijk. Wat overheerst is een gevoel van vermoeidheid, maar zeker ook voldaanheid, plus het besef dat het nog te vroeg is om de overall balans op te maken. Alle herinneringen, emoties, indrukken moeten zich de komende dagen samenvoegen tot een mozaïek van gevoelens en gedachten.

We rijden naar Zanderij, met een tussenstop om de fruithapjes te ontvangen die voor ons waren geregeld: opnieuw, een lieve geste! Op het vliegveld verlopen check-in en security soepel. Alleen twee 'locals' vóór mij blijken in hun koffers en handbagage een complete tuin- en kasinhoud te vervoeren; ik zie groentestronken, cassave, en bizarre hoeveelheden "Madame J." Zouden ze een Surinaams restaurant gaan openen in NL? We hangen wat in de vertrekhal tot we het KLM-toestel in kunnen.

Op dat moment raken we echt verspreid en uit elkaars blikveld. Filmpje kijken? Boekje lezen, ogen dicht, maar niet echt diep slapen, kortom de voor mij bekende wat moeizame reis terug tegen de opkomende zon in. Halverwege de nacht vind ik het dermate benauwd worden dat ik aan de bel ga trekken. Ik mag een tijdje achterin het toestel gaan zitten met een icepack in mijn nek. Daar trek ik weer wat van bij.

Op Schiphol is het nog vroeg, voetje voor voetje door de paspoortcontrole. We treffen elkaar weer bij de bagageband. De koffers zijn er, tijd om nu echt gedag te zeggen.

Mooi om iedereen met een 'hug' of een hand nog even in de ogen te kunnen kijken. Ik draai me om, loop langs de douane en merk dat ik voel wat ik eigenlijk altijd heb gevoeld op zo'n moment: "Ook weer prima om gewoon naar huis te gaan!"

Nawoord

Op dinsdag 11-10 heb ik iedereen aan tafel in het Javaanse restaurant gevraagd om mij een korte beschrijving te geven van wat hij of zij de ultieme ervaring vond van onze reis: "Wat is je het meest bijgebleven, heeft de meeste indruk op je gemaakt, neem je mee als mooiste herinnering?" Hieronder vind je een compilatie van al jullie input, zo letterlijk mogelijk weergegeven. Omdat er niet altijd een naam onder stond, heb ik ervoor gekozen om bij iedere bijdrage de naam weg te laten.

"De speeches en dankzegging van Eli van Open Poort maakten ongelooflijk veel indruk op mij ; zelden iemand zo horen praten met zoveel warmte, toewijding en passie. Een vader voor zijn kinderen."

"De kushandjes die ik uitwisselde met de kinderen van Gaytrie en Open Poort. Mooi om te zien hoe ze steeds dichterbij kwamen, letterlijk en figuurlijk. Dank!"

"Het strooien van de as op het ontmoetingspunt van rivier en oceaan."

"Het onvoorstelbaar harde werken van Dennis, Henny en Marcos."

"De aankondiging van de verrassing voor mnr. Dennis. Die is zeer verdiend. Mnr. Dennis heeft tot de laatste seconden heel hard gewerkt voor de kinderen om de woonomgeving te verbeteren."

"De blikken van de kinderen, de blijdschap van de kinderen, wetende wat de achtergronden en herkomst zijn!!"

"Het mooie land waar ik zo trots op ben om samen met de Matties een steentje aan bij te dragen. Het zien van mijn dierbaren, en wellicht dat dit de laatste keer was dat ik mijn ma in levende lijve heb gezien."

"Het allerbelangrijkste is voor mij de uitdrukking in de ogen van de kinderen, terwijl wij zaken voor hen deden. Concreet: Eén meisje kon haar geluk niet op toen ik haar vertelde dat zij, hoe dan ook, de volgende dag op een bed zou slapen."

"Kinderen betrekken, de leiding overtuigen dat kinderen autonomie geven resultaat kan hebben. Het verschil tussen aankomst van doodstille, teruggetrokken kinderen, en het uitzwaaien met knuffels."

"Dat kinderen een veilig huis mogen krijgen, en dat de blik in hun ogen na het zien van die blanke mensen een sterretje kreeg! Als we dan weggaan, zwaaien ze en krijg je zoveel terug ; daar doen wij dit voor!"

"Het met zijn allen klussen in de twee kindertehuizen. De verdeling werd gemaakt en iedereen ging aan de slag, mooi om te zien! En vervolgens het eindresultaat: plafond in de keuken, eetzaal geverfd, bibliotheek opgeknapt, nieuwe bedden: geweldig!"

"Hartverscheurend was het jongste kind in Open Poort dat met zijn natte Pamper huilend en om hulp roepend achter een groep oudere kinderen aansjokte."

"De fantastische inzet van iedereen en de kennis, waardoor het lukte om de klussen te realiseren. Het weerzien met mijn schoonfamilie en 92-jarige schoonmoeder na al die jaren, wetende dat Deo haar waarschijnlijk voor de laatste maal levend heeft gezien. De weg naar Bigi Pan en het avontuur met de bootjes over de dam."

“Het enthousiasme van de jongens van Open Poort bij het schilderen van de muren. Ze waren lastig te remmen. Het plan was één vlak, maar vóór ik het wist waren ze met plafond en de hele muur bezig. Uiteindelijk erg mooie klus geklaard!”

“De kinderen. Wat me opviel was de ernstige gelaatsuitdrukking bij sommigen ; ik miste de onbevangenheid en onschuld die bij kinderen hoort. Wat me altijd bij zal blijven is de schitterende lach die doorbrak tijdens een spelletje met een oude voetbal. Even was de onbevangenheid terug, prachtig, dat geeft me hoop.”

“Het gesprekje met financieel advies van Mila met één van de meisjes, dat net voor het eerst aan het werk was. Even later krijgt ze van Mila een mooie jurk...”

Lieve, beste reisgenoten,

Ik heb geprobeerd om in dagboekvorm alle impressies te vatten die mij bij zijn gebleven vanaf het moment dat ik op 2 oktober in alle vroegte op weg ging naar Schiphol tot ik op 14 oktober de luchthaven weer verliet. Ik besef dat ik voor het eerst non-fictie heb geschreven. Het verhaal is uiteraard niet compleet en slechts weergegeven vanuit mijn waarneming. Desondanks hoop ik dat jullie een en ander zullen herkennen, en dat het iets zal toevoegen aan jullie eigen herinneringen. Wat rest is een groot “DANK JE WEL!” aan:

Alle sponsors en donateurs: Voor jullie ondersteuning om de reis mogelijk te maken

Dennis	Voor je niet aflatende ijver, deskundigheid en verbindend vermogen
Henny	Voor je onstuitbare werklust, geduld en humor
Marcos	Voor je rust, nuchterheid en liefde voor Suriname
Carolien	Voor je onverwoestbaar enthousiasme en positieve instelling
Marjolein	Voor je energie, humor en daadkracht
Jet	Voor je zorgvuldigheid en regelen van ontelbare shirtjes voor de kids
Mila	Voor je wat je deelde met de kids en je herinneringen aan Suriname
Yvonne	Voor je inzet en je ‘team player-kwaliteit’
Frans	Voor je openheid en je vermogen om over eigen grenzen heen te gaan
Mario	Voor je scherpe blik en de rust waarmee je mensen op hun gemak stelt
Pim	Voor je kundig financieel beheer en je humor
Pieter	Voor je zorgzaamheid, je onbaatzuchtigheid en je vriendelijkheid
Wiresh	Onze betrouwbare chauffeur, met Diresh en security man Shailesh
Wikaas	Voor wat je samen met Sharita, Ishani en Wishaant voor de kids doet
Vincent	Voor je know-how, en voor het moment dat we met je mochten delen
Sharon	Voor je oneindige inzet, geduld, en het vermogen jezelf weg te cijferen
Deo	Voor al je inspanningen, je ‘spirit’ en ‘drive’, je ‘houden van’-kwaliteit
Marja	Al bijna 39 jaar mijn persoonlijke ‘mattie’ 😊

Kees Blaas, 21 oktober 2022

Toegevoegd: Kees en Marja, super bedankt voor jullie gezelligheid, alle gevulde koffers met gevulde rugzakjes voor alle kinderen en Kees, dank voor wederom een superverslag. Wat moeten wij zonder jullie! Dank namens alle Golfmatties

SOSO LOBI